

OD AUTORA BESTSELLEROV VLASTNOU HLAVOU

MAREK VAGOVIČ

PADREHO

K

A

N

THRILLER
ZO ZÁKULISIA
POLICAJNEJ
MAFIE

2

Švabach

MAREK VAGOVIČ

**PADREHO
KLAN
2**

MAREK VAGOVIČ

PADREHO

K A N

THRILLER
ZO ZÁKULISIA
POLICAJNEJ
MAFIE

2

ŠVABACH 2023

Marek Vagovič: Padreho klan 2
Thriller zo zákulisia policajnej mafie

Prvé vydanie, Media Forum s. r. o.

© Marek Vagovič, 2023

Cover design and layout © Pergamen

Slovak edition © Media Forum s. r. o.

ISBN 978-80-974373-8-1

LÁSKA A ZRADA

V rodinnom dome neďaleko Nitry zhasli všetky svetlá. Väčšina miestnych už spala, aby stihli prvý ranný autobus za prácou v meste. Zolo nebol typický vidiečan. Na dedinu sa presťahoval aj s priateľkou, aby tam mohli v pokoji vychovávať svoje dieťa. Spravidla pracoval večer dlhšie, niekedy aj do jedenástej. V ten deň si však ľahol o čosi skôr ako obvykle.

Prežíval hektické obdobie, s Lajom chodili na výsluchy ako na klavír. Zolo ho zastupoval ako advokát, odkiaľsi však mali aj osobný, kamarátsky vzťah. V inkriminovaný večer šiel do postele už krátko po desiatej, aby vyrazili na policajné prezídium do Bratislavy ešte pred svitaním. Pred maratónom náročných výsluchov si chcel poriadne oddýchnuť.

Keď zazvonil telefón, Zolo ešte celkom nespal. Bol to skôr polospánok, počas ktorého si premietal možnú stratégiu vyšetrovateľov aj obhajcov protistrany. Kedysi bol sám kriminalistom, riešil aj korupčné kauzy s politickým presahom. Hoci poznal spôsob zmýšľania všetkých zainteresovaných, ako typický pedant sa snažil nič nepodceniť.

„Zdvihni to. Čo ak je to Lajo, možno sa mu zase vyhrážajú,“ štuchla Zola pod rebro jeho priateľka, ktorá mala v tehotenstve ešte ľahší a nepokojnejší spánok ako on. So zalepenými očami sa najskôr pokúšal zasvietiť lampu na nočnom stolíku. Márne. Nakoniec sa mu rukou predsa len podarilo našmátrať mobil, ktorý sa takmer sklzol na podlahu.

Skôr než zdvihol telefón, si na displeji všimol čas. Dvadsať minút po jedenástej. Dost neskoro na úradné vybavovačky, to musí byť vážne, preblesklo mu hlavou. Napriek

tomu na moment zaváhal, či má zdvihnúť. Slušní ľudia predsa po desiatej večer nevolajú, rešpektujú nočný pokoj. Lajo to nebol, ale neprijemná predtucha Zolovej priateľky sa naplnila.

„Ste Lajovým obhajcom?“ spýtal sa dôrazne hlas na druhej strane telefónu. Zolo znervóznel, neznámy muž sa mu neprihovárал priateľským tónom. „O čo ide?“ bolo jediné, čo dokázal zo seba dostať. Srdce mu začalo búšiť ako zvon. „Odkážte mu, že jeho priateľke bude vážnym spôsobom ublížený. On sa na to bude pozerat a potom sa mu stane to isté, lebo zradil človeka.“

Zolo úplne zmeravel. Vo svojej praxi bol zvyknutý na všetličo, ale takto otvorene sa jemu, respektíve jeho klientovi ešte nikto nevyhrážal. Nešlo len o obsah komunikácie, ale aj formu. Neznámy hlas znel ako neosobný kus plechu. Odkaz, ktorý mal odovzdať Lajovi, formuloval precízne, bez najmenšieho zaváhania. Profesionálny vydierač, nerobil to prvýkrát.

Zolo si sadol na kraj postele. Oboma rukami sa chytil rámu a nohami zaprel do dlážky, aby sa zastabilizoval. Keď si odpil z pohára vody, prepol telefón na hlasitý odposluch. Jeho priateľka sa medzitým zdvihla a potichu prešla do obývačky. Trasúcimi sa rukami hľadala v mobile Lajove číslo. Kým sa s ním pokúšala nadviazať spojenie, Zolo natáhoval čas.

„Koho zradil?“ spýtal sa preventívne, hoci nepredpokladal, že sa dozvie jasnú odpoveď. V takom prípade by sa totiž dala vyhrážka ľahko spojiť s konkrétnym človekom, proti ktorému Lajo svedčil a ocitol sa za mrežami. „Zradil človeka,“ zopakoval úsečne záhadný posol. Nešpecifikoval ani len to, akým spôsobom má byť Lajovi a jeho partnerke fyzicky ublížený.

Či im niekto len poláme kosti, alebo z nich spraví doživotných invalidov. Prípadne nafinguje dopravnú nehodu, ako to robili tajné služby alebo mafia v ranom kapitalizme. Alebo im budú na tele hasiť cigarety, aby z nich vytiahli dôležité informácie. Zolo z volajúceho nič nevypáčil. „A kto vlastne volá?“ položil ďalšiu otázku, ktorú už počul cez odposluch aj Lajo.

„To nie je podstatné,“ neskočil na lacný trik chlapík na druhej strane linky. Zolo začal taktizovať. „Povedzte ešte raz, koho zradil, lebo som dobre nepočul,“ vyzval vydierača, aby aj Lajo na vlastné uši počul, prečo sa mu vyhrážajú. Bezvýsledne. „Nemôžem o tom hovoriť. Som len sprostredkovateľ, ktorému zaplatili, aby vybavil tento odkaz.“

Zola zároveň upozornil, aby nepátral po čísle, z ktorého mu volal. „Keď zložím, prestane existovať.“ Následne mu ešte raz dutým hlasom zopakoval, čo sa stane Lajovi, ktorý „zradil človeka“. Potom sa na niekoľko sekúnd odmlčal, Zolo mal pocit, že kráča po ulici. Krátko predtým, ako sa prerušilo spojenie, zbadal na displeji českú predvoľbu.

Zolo odišiel do kúpeľne a mokrými rukami si pretrel tvár, aby sa ubezpečil, že sa mu nesníva. Vzápätí sa presunul do kuchyne, otvoril chladničku a kopol do seba dvojité whisky s ľadom. „Toto je reálna hrozba. Nesmieme to podceňiť, podáme aj trestné oznámenie,“ apeloval na svojho klienta, keď mu ho dala priateľka k telefónu.

„Keď myslíš,“ mykol Lajo plecami, akoby sa ho to netýkalo. Akurát mal rozpozieraný seriál Gomora, ktorý je drsnou sondou zo života neapolskej mafie. Výhražný telefonát ho mierne rozrušil, ale nevystrašil tak ako Zola, ktorý sa ešte niekoľko minút klepal. „Musíme sa okamžite spojiť s Gladiátorom,“ oznámil stroho Lajovi. Gladiátor bol

elitný prokurátor, dozoroval korupčné a mafiánske kauzy s politickým pozadím.

Zolo sa mu najskôr ospravedlnil, že volá tak neskoro. „Lajo chcu odpratať,“ habkal v telefóne. Snažil sa spomaliť dych, ale veľmi mu to nešlo. „Kto ho chce odpratať?“ zamumlal rozospatý Gladiátor. Odkedy mal malé deti, chodil spať so sliepkami. Na podobné vyhrážky bol zvyknutý, veď vypočúval najväčšie kalibre organizovaného zločinu.

Napriek tomu nechcel ani on nič podceniť. Lajo bol svedkom, na akého narazili vyšetrovatelia aj prokurátori možno raz za život. Nadpriemerne inteligentný a nadštandardne informovaný zákulisný hráč, ktorý mohol svojimi svedectvami rozpliešť celú chobotnicu. „Treba mu zabezpečiť ochranku,“ navrhol Gladiátor. Lajo to však považoval za zbytočné.

Policajti totiž vyčlenili z elitnej jednotky NAKA ľudí, ktorí sa starali o jeho bezpečnosť. Neboli mu v päťach dvadsaťštyri hodín denne, ale boli v pohotovosti, ak sa vyskytla mimoriadna situácia. V prípade potreby boli pripravení vyraziť aj do terénu a zasiahnuť. Lajo mal tiež pridelené zariadenie, ktorým by ich privolať, ak by sa ocitol v nebezpečenstve.

„Choď si ľahnúť, bude to v pohode,“ chlácholil svojho advokáta. Lajo bol odjakživa trochu ľahkovážny, alebo sa aspoň navonok tváril, že ho nič nevyvedie z miery. Aj ľudia, ktorí ho dobre poznali, nedokázali vždy celkom rozlíšiť, či má naozaj takú železnú náturu, alebo je to len štylizácia a póza, za ktorou sa v skutočnosti skrýval nefalšovaný strach.

Zolo v ten večer nezažmúril oko. Celú noc sa s priateľkou – pri zapnutom svetle v spálni – zhovárali, čo sa to okolo nich deje. A ako sa zachovať, aby sa z toho nezbláznili. Na koľko byť ostražití a zároveň nepodľahnúť panike, ktorá by

ich úplne paralyzovala. „Tí hajzli sa nezastavia pred ničím, musíme byť maximálne opatrní,“ uvažoval nahlas Zolo.

V praxi to však veľa neznamenalo: akurát do domu, ktorý dovtedy strážil len pes, dal namontovať alarm. Ani Zolo si nenajal ochranku, lebo by príliš obmedzovala jeho bežný aj pracovný život. Ako advokát sa totiž inkognito stretával s rôznymi ľuďmi, ktorí mu nosili dôležité informácie. Alebo ho vystríhali pred potenciálnymi, hlavne mediálnymi útokmi voči Lajovi.

Zolo sa len o čosi viac obzeral okolo seba. Ako človek bez spravodajských skúseností však nemal veľkú šancu všimnúť si podozrivé osoby alebo autá vo svojom okolí, ak nešlo o úplných amatérov. Manželka sa naňho trochu hnevala, vyčítala mu, že mohol spraviť viac. Zolo napokon zabezpečil ochranku aspoň jej, keď bol cez deň v práci, aby sa doma sama nebála.

Lajo to prežíval ešte menej ako Zolo. Vzhľadom na to, v akom prostredí sa roky pohyboval, čakal aj drsnejšie a intenzívnejšie vyhrážky. Počítal tiež s tým, že ho niekto skope v tmavej uličke, keď sa bude večer vracieť z výsluchu. Každé ráno preventívne kontroloval, či nemá prerezané preumatiky, alebo či nemá na aute namontovaný GPS lokátor.

V krajnom prípade bol pripravený aj na to, že vyletí do vzduchu ako prví porevoluční mafiáni, keď zúrila po celej krajine neľútostná vojna gangov. Alebo ako policajt, ktorý vedel príliš veľa o únose prezidentovho syna. Spočiatku štartoval so stiahnutým žalúdkom, postupne si však na smrť zvykol. Naučil sa žiť s myšlienkou, že každý deň môže byť jeho posledný.

Na Zolovu radu sa však po telefonickej vyhrážke spolu s priateľkou na pár dní vzdialili do zahraničia. Vo vynútenom exile veľmi neriešil, či je, alebo nie je hrozba, ktorú

mu adresovali, reálna. Zaujímalo ho akurát to, kto a prečo mohol mať motív, aby ho zastrašil a umlčal. Alebo komu by zničil kariéru, keby si spomenul, ako so svojimi kumpánmi riadili a dojili štát.

Lajo si bol takmer istý, že politicky zastrešovali záhadný telefonát z českého čísla Šéf a Fúkač – bývalý predseda vlády a exminister vnútra. Natrel totiž prokurátora s prezývkou Zametač, ktorý oddane slúžil ich mafiánskemu režimu. Stopol každú kauzu, ktorá sa týkala nominantov ich strany Zder – a ešte sa aj spolčil so zločineckým gangom apačovcov.

Zametač bol navyše prvým odsúdeným prominentom ich éry. Za korupciu a kolaboráciu s hrdlorezmi podsvetia mu súd napařil pätnásť rokov natvrdo. Šéf s Fúkačom si uvedomovali, že ide o precedens, ktorý môže nakoniec dostať za mreže všetkých – vrátane ich samotných. „Mne je toho Zametača tak ľúto,“ ťažkal si Šéf, ktorý mal naňho odjakživa slabosť.

V skutočnosti mu bolo ľúto hlavne samého seba, keď si predstavil, že padavky ako Zametač sa raz môžu vo väzbe zlomiť. A začať rozprávať, pre koho pracovali alebo kto im zadával úlohy. Predstava, že pôjdu do chládku za Zametačom, ich mákala aj z čisto praktických dôvodov. Šéf nadmerne pil a Fúkač si obľúbil biely prášok. A nebol to zrovna cukor.

Keď máte peniaze, dokážete aj v base zohnať prakticky čokoľvek. Ale Šéf s Fúkačom nemali istotu, lebo nevedeli, ako to chodí. Ako politicky exponované osoby by navyše riskovali, ak by tam pod rukou zháňali pálenku alebo koks. Ak by im na to prišli, možno by sedeli dlhšie ako Zametač. Nehovoriac o tej hanbe a palcových titulkoch vo všetkých novinách.

„Lajo je najväčší udavač, ktorého platí vláda toho poloblázna z Trnavy, aby vypovedal proti nominantom Zderu,“ hromžil Šéf na tlačovke, na ktorú zavolať len české médiá. Bolo to práve v deň, keď sa najatý žoldnier Lajovi telefonicky vyhrážal, že mu fyzicky ublížia. Polobláznom z Trnavy mal Šéf na mysli Igora, ktorý ho porazil vo voľbách a stal sa premiérom.

Od jeho nástupu k moci polícia vyšetřovala aj kriminalitu bielych golierov, ktorá bola zlatou horúčkou v neslávnej histórii Zderu. Vybrakovaná štátna kasa plus tunely v zdravotníctve, na doprave aj pôdohospodárstve dlhšie ako Branisko. Eurofondy len pre vyvolených a provízie ako podmienka úspechu na všetkých úrovniach spoločnosti. Hotový Klondike.

Lajo bol roky jedným z nich, po svojom zadržaní sa však otočil Šefovi, Fúkačovi a Zderu chrbtom. Ako prvý z tejto mafiánskej partie na vlastnej koži okúsil, aký je život vo vyšetřovacej väzbe a netúžil si to zopakovať. Pri spomienke na osem metrov štvorcových so záchodom vnútri cely ho striaslo ako jeho advokáta Zola, keď ho v noci zobudil výhražný telefonát.

Aj preto si zhlboka vydýchol, keď ho po sérii výsluchov pustili von. Cítil sa ako nadrogovaný, hoci nikdy nefajčil ani trávu. V tomto bol na rozdiel od svojich rovesníkov úplný suchár: porevolučný boom, keď skúšali rad radom všetko, čo komunisti zakazovali, obišiel Laja veľkým oblúkom. Nepil ani alkohol, odjakživa ho zaujímal len biznis, konexie, vplyv a moc.

S chľastom prišiel do styku iba vtedy, keď ho chceli prikupníci s vodkou alebo inou liehovinou podmazať. Ako šéf daňových kriminalistov vedel prižmúriť jedno oko, niekedy aj dve. Tváril sa, že nevidí plný kamión neprečleného

tovaru, hoci zrak mu aj na prahu štyridsiatky slúžil celkom dobre. Hlavne pri počítaní päťstoeurových bankoviek za ústretovej prístup.

Lenže tie časy boli nenávratne preč. V Justičáku pochopil, že do vynesenia rozsudku je rovnaká nula ako feťáci, díleri či zlodeji áut. Po cele sa špacíroval v tých istých modrých teplákoch, z kantíny mu nosili rovnaký humus ako jeho spoluväzňom z nižších sociálnych tried. Jedinou výhodou bolo, že s nimi nemusel prehovoriť ani slovo, keďže bol v kolúzne j väzbe.

Lajo sa tam dostal po okázalej policajnej akcii, keď mu v jedno studené septembrové ráno zabúchali na dvere kukly. Nad dedinou neďaleko Nítry, kde žil so svojou priateľkou, krúžil vrtuľník a pri jeho dome stepovali paparazzovia z Bratislavy. V tej chvíli by sa mu krvi nedorezali: kedysi vplyvný policajt mal pocit, že má v hrdle hrču veľkú ako tenisová loptička.

Z domu vyšiel po špičkách, s rukami nad hlavou. Dával si pozor na každý krok, aby nedal kuklám zámienku zraziť ho pažbou zo samopalu k zemi. Netúžil ryť drážkou v mokrej hline nasiaknutej čerstvou rannou rosou. Videl to na každej akcii, ktorej kedysi velil: hlavne hrubokrki mafiáni často precenili svoje sily, čo si potom odniesol ich zanedbaný chrup.

Pohľad z druhej strany Laja tak vydesil, že sa nezmohol na slovo. Prebral ho až elitný vyšetrovateľ, keď mu strojovým, úradným jazykom oznámil, z čoho všetkého je podozrivý. Lajo si dovtedy myslel, že ako dôležité súkolie policajnej mafie má doživotnú ochranu. Aj keby ho niekto zvnútra zradil, za úplatky a kšefty s colníkmi sa predsa nechodí do lochu navždy.

Ak by navyše začal spolupracovať s políciou, ako ka-júcnik by mohol vyviaznuť s nižším trestom či dokonca

s podmienkou. Kriminalisti z NAKA pritom počas jeho zatykania vôbec netušili, že Lajo točí veľké peniaze s Padreho klanom. Že spolu s Bédom, Tiborom, Krémešom a Nasávačom vypalujú podnikateľov, ktorí robili biznis v šedej zóne.

Alebo skôr v čiernej diere, kde sa strácali provízie zo zmanipulovaných tendrov aj ukradnutá dépeháčka. Trúfli si aj na zdravé firmy, nezasvinené korupciou. Členovia klanu od nich žiadali bakšiš za neurčitý prísľub, že ich nebudú účelovo stíhať – na základe vymyslených zvodiiek a operatívnych podvrhov. Väčšina radšej platila, aby v tej džungli prežila.

Padreho klan bezškrupulózne posúval hranice, pretože nad ním držali ochrannú ruku politické špičky. Šéf a Fúkač sa mohli, naopak, spoľahnúť, že kým budú pri moci, žiadny vyšetrovateľ sa neutrhne z reťaze – a nebude ich vláčiť po výsluchoch za zneužitie právomocí, štátom posvätené výpalníctvo ani riadenie inštitúcií metódami organizovaného zločinu.

Klan mal pod palcom všetko podstatné, aby chránil seba, darebáckych politikov aj vplyvných oligarchov. Predovšetkým informácie z policajných databáz, aby jeho členovia v predstihu vedeli, čo sa chystá. Ale aj kľúčových ľudí vo vedení NAKA, ktorí boli garantom beztrestnosti. A, samozrejme, kopec hotovosti, ak by sa niekto zvnútra systému vzpriechil.

Padre a jemu oddaní vojaci zároveň odpratali z cesty každého, kto sa príliš vrtal v ich temnom polosvete. Vyšetrovateľov, prokurátorov, sudcov, novinárov. Ale aj konkurenčných politikov strany Zder, ktorú riadili Šéf s Fúkačom. Padreho klan im dodával muníciu v podobe kompromateriálov na prezidenta Andreja z Popradu aj vtedy opozičného lídra Igora z Trnavy.

Jedného dňa však Laja predsa len niekto zradil. Fízłom síce nepráskol, že robil čerňoty s Padreho klanom. Vzhľadom na situáciu, v ktorej sa ocitol, by to ešte bola poľahčujúca okolnosť. Lajovi totiž chceli – podobne ako Zametačovi – prišitť spoluprácu s apačovcami. Plus pokus o vraždu vyšetrovateľa Čuriláka. Svedčili proti nemu dvaja pešiáci zvnútra gangu.

Lajo bol presvedčený, že to celé zosňoval Consiglieri. Vplyvný zákulisný hráč na pomedzí biznisu, podsvetia a politiky, ktorý mal úzke väzby aj s tajnými. Viac ako hypotéza o kompleťte mu však vírilo hlavou, koľko môže vyfasovať za násilnú trestnú činnosť. Pri optimistickom scenári desať, pri pesimistickom aj dvadsať rokov, uvažoval so želiezkaťmi na rukách.

Pre Laja bol prítom nočnou morou čo i len jeden deň za mrežami. Trpel už v cépezetke, o ktorej sa tradovalo, že je oveľa horšia ako klasický žalár, kde už majú väzni predsa len aj nejaké práva. Žalúdok mal permanentne na vode a v mysli ho máťala tá istá, skľučujúca otázka: to tu mám, kurva, fakt skapať? Lajo neveril, že by ho kumpáni len tak hodili cez palubu.

Každý deň bol navyše rovnaký, nevedel, či je pondelok, alebo piatok. V base mu to mohlo byť jedno, ale nebolo. Privádzalo ho k šialenstvu, že za ťažkými kovovými dverami väzenskej cely nikoho nezaujímá. V civile suverén a pokerface, ktorého nič nerozhodilo, sa odrazu boril s úzkosťami a depresiami. Pripadal si ako totálna troska, vystavená napospas osudu.

Pomaly plynúci čas si krátil čítaním kníh a prípravou na výsluchy. Tie sa ukázali ako kľúčové, lebo otvorili Lajovi cestu k aspoň dočasnej slobode. Po niekoľkých dňoch medzi štyrmi stenami mu docvaklo, že sa zachráni len vtedy,

keď začne bonzovať na iných. Nikto mu síce negarantoval, že je navždy z obliga, jeho šance na o čosi dôstojnejší život sa však zvýšili.

Lajovi bolo jasné, že podozrenie z kolaborácie so zločineckým gangom apačovcov tým nezmyje. To bol úplne iný a oveľa ťažší boj s neistým výsledkom. Rozkrytie Padreho klanu sa mu však v tej chvíli javilo ako strategická operácia, z ktorej môže len profitovať. Cítil sa ako strelec, ktorý postupne odpáli zo šachovnice všetky figúrky.

Zároveň dúfal, že keď podhodí kriminalistom niektorých členov skupiny, pomôže mu to aj pri vyšetrovaní podozrení z násilnej trestnej činnosti, ktorú tvrdošijne odmietal. Bolo mu jasné, že policajti NAKA okolo Čuriláka, ktorí rozložili viaceré zločinecké bandy, mu nič neodpustia. Ale možno ho budú aspoň viac počúvať, keď im predostrie svoje alibi.

Čurilák ho príliš nemusel, čo platilo aj naopak. Jeden druhým pohrdali, hoci každý z iných dôvodov. Čurilák mal Laju za nafúkaného hochštaplera, ktorý rád budil dojem, že je riaditeľom zemegule. Že má skrátka všetko a všetkých pod kontrolou, hoci v hierarchii klanu bol až v štvrtej línii. V prvej bol Padre, v druhej Tibor a v tretej Krémeš, Nasávač a Bédó.

Lajo mal, naopak, Čuriláka za priemerného vyšetrovateľa s chabým analytickým myslením. Bol presvedčený, že záťahy proti mafii starej školy, ktorá vyberala výpalné a obchodovala s drogami a bielym mäsom, boli vrcholom jeho policajnej kariéry. A že na sofistikovanej biele golie-re, za aké sa považovali aj členovia Padreho klanu vrátane Laja, je príkrátky.

Ibaže Lajo nebol v tejto vysokej hre pánom situácie. Kar-ty rozdával Čurilák, ktorý mu dal hneď na začiatku najavo, že žiadne ústupky neprichádzajú do úvahy. Respektíve až

vtedy, keď dodá všetky dôležité mená a opíše štruktúru aj činnosť klanu do najmenších detailov. „Nepokúšaj sa ma ojebať. Máme aj iných svedkov,“ vystríhal Lajo.

Čurilák ho zároveň varoval, aby nešpekuloval a vyklopil všetko, čo vie. Lajo pochopil, čo sa od neho očakáva. Okrem toho nechcel trčať vo vyšetrovacej väzbe dlhšie, ako je nevyhnutné. Po niekoľkých týždňoch v zavšívavenej cele, odkiaľ vyšiel na svetlo len raz denne – na hodinovú vychádzku pod prísny dozorom bacharov –, mal nervy úplne na dranc.

Napriek tomu sa spočiatku zdráhal hovoriť všetko. Tak-tizoval a vyčkával v naivnej viere, že prejde vyšetrovateľom cez rozum. Lajo si myslel, že keď im posunie zopár štekov zo života klanu, prestrú mu červený koberec z Justičáku rovnako na letisko smer Dubaj. Oblúbenej to destinácie celebrít aj novodobých mafiánov, ktorí tam chodili utrácať nakradnuté milióny.

„Padre mal na povel aj Bielu pečeň. Vláčil si ju do hotela Zlatá brána,“ hovoril Čurilákovi. Zľahka sa pritom usmieval v domnení, že vyšetrovateľ ocení aj pikantnosti zo života klanu. Biela pečeň bola pravou rukou Fúkača, ktorého neskôr vystriedala vo funkcii ministra vnútra. Dlho bola členkou Zderu, potom prestúpila do konkurenčnej partaje Hlásna trúba.

„Si úplný kokot? Mám v piči, kto s kým chrápe,“ osopil sa Čurilák. „Mňa nezaujímá, kto koho jebal, ale koľko si ujebal, koho podplatil, vydieral. Mená, dátumy, tendre, tvrdé dáta. Pochopil si?“ vysvetľoval Lajovi ako žiakovi základnej školy a pichal mu pritom do hrude ukazovákom. „Veď dobre, upokoj sa,“ snažil sa od seba odtlačiť podráždeného vyšetrovateľa.

Policajti od Čuriláka nemali s Lajom veľa trpezlivosti. Niekedy navyše až príliš tlačili na pílu, aby mali rýchle

výsledky. Z minulosti boli totiž zvyknutí nejednať s kajúcnikmi v rukavičkách – napokon, nevypočúvali jadrových fyzikov z akadémie vied, ale stodvadsaťkilové balíky bez mozgu aj krku, ktoré pripomínali hormónmi nadopované mrazené kurčatá.

Fízli už nikoho nemlátili, aby z neho vydolovali dôkazy o prani špinavých peňazí či iných zločinoch. Občas však zvýšili hlas, aby ich brali tie hlavohrude vážne. Museli si skrátka vybudovať elementárny rešpekt – a zároveň získať dôveru očitých svedkov, ktorí ich mohli priviesť aj na miesta najbrutálnejších vražd. A ukázať im, kde sú zakopané mŕtvolky.

S ľuďmi ako Lajo však mali čurilákovci minimum skúseností. V období, keď boli pri moci Šéf, Fúkač a strana Zder, sa totiž nič nevyšetrovalo. Daňové podvody ani iné ekonomické delikty s politickým pozadím – a už vôbec nie korupcia na najvyšších miestach. „Nič také neexistuje,“ presviedčal novinárov s vážnou tvárou Fúkač, keď bol ministrom vnútra.

Padreho klan ako moderná forma organizovaného zločinu bol novinkou aj pre ostrieľaných policajtov. Členovia gangu síce využívali aj hrubú silu – keď niekto neplatil alebo ho potrebovali trochu postrašiť –, pri dosahovaní zvrátených cieľov sa však spoliehali hlavne na svoj vplyv, moc a kontakty. Spravidla stačilo povedať, odkiaľ sú a všetky dvere sa im otvárali samé.

Prelomiť bariéru sa podarilo až elitným prokurátorom. Gladiátor a Chodec to skúsili na Laja inak ako čurilákovci, ktorým pil krv už len pohľad na jeho večne ironický úškrn v tvári. Neznášali, keď sa im niekto posmieval, vtedy by mu najradšej jednu natiahli. Nič také si však nemohli dovoliť – maximálne tak zanádať, keď si mysleli, že ich nikto nepočúva.